

Op vakantie met de

Dat was al een tijdje onze droom ... Wij zijn al een tijdje besmet met het Volvo-virus, aangestoken door Jan Willem Bos sr. uit Ermelo. En zo gebeurt het dat we vlak voordat voordat onze zomervakantie begint, onze beide Volvo's (een 240 sedan en een V70 in een tweeliter uitvoering) inruilen voor die ene prachtige bolide: een gave pikzwarte, in 2019 in Nederland ingevoerd vanuit Innsbruck in Oostenrijk.

240 station

Soms moet je alles inleveren om die ene droom te kunnen waarmaken. Maar dat betekent dus wel dat we over twee weken met twee honden op reis gaan met een auto van 29 jaar oud die er weliswaar prachtig uitziet, maar die we verder nog helemaal niet kennen en die intussen ook al een heel tijdje stil heeft gestaan. Wat hebben we nou weer aangehaald?

Op vrijdag 17 juni gaan we rustig beginnen aan de reis: een kort stukje van onze voorseizoenscamping De Stuurmanskolk in Welsum naar camping Moulin de Malempré in het Belgische Manhay, net geen 300 km, maar wel door de heuvels van de Belgische Ardennen, een aardige helling op de route naar Luxemburg. We koppelen onze Knaus Südwind 400 FD van 1200 kg (die door de eerste eigenaar is aangepast zodat hij 1500 kg mag wegen) aan de indrukwekkende trekhaak die de garage vóór aflevering nog onder de auto heeft weten te monteren en gaan op pad.

We tuffen Luik moeiteloos voorbij dan op naar die heuvels! Het is best warm, de auto heeft nog nooit een caravan getrokken en weet sowieso al niet wat 'm overkomt met al die rij-uren die hij ineens moet maken. De ogen worden strak gericht op de temperatuurmeter van de motor, die bij tijden akelig dicht naar het rode vlakje toekruipt, maar het gaat goed! Het beest in de Volvo is wakker geworden en bijt zich vast in de warme trekklus. Natuurlijk, hier is hij voor gemaakt en dat laat hij blijken ook. Opgelucht en aangenaam verrast door het gedrag van onze Volvo rijden we hem op een mooi kampeerplekje, waar hij met de caravan aangekoppeld kan uitrusten van z'n eerste pittige werkdag. Hij vindt het prima, als we na alle inspanning de motor even stationair laten draaien snort hij zachtjes, heel rustig en stabiel. Een geluidje waar je blij van wordt en dat goede moed geeft voor de volgende dag.

Camping De Stuurmanskolk in Welsum

De volgende reisdag betekent een rit van ruim 500 km van Manhay naar Chalon-sur-Saône in Midden-Frankrijk.

Wij vinden het allebei wel prettig dat je met een handgeschakelde auto de aansturing meer zelf in de hand hebt dan met een automatische transmissie en genieten ook vandaag weer van de prestaties van onze Black Pearl, zoals we hem met een koosnaampje zijn gaan noemen. En ook de auto zelf lijkt het naar de zin te hebben, de temperatuurmeter stijgt niet meer zo hoog als gisteren, het starten na een stop gaat vlekkeloos en bij stationair draaien loopt de motor zoals het zonnetje dat zo uitbundig schijnt.

Daarbij begint de temperatuur redelijk tropische waarden aan te nemen en dat is wel even wennen met alleen arko. Gelukkig is er wel een nieuw motortje in het ventilatiesysteem gezet, dus dat blaast er prettig op los.

Het valt niet mee om je broek na een toiletbezoek weer op de juiste plek te krijgen, maar toch komen we nog redelijk fris op de geplande camping naast de Pont de Bourgogne aan, waar we zelf een plekje mogen uitzoeken. Eentje met een mooi boompje waaronder we de Volvo lekker in de schaduw kunnen parkeren. Heeft 'ie dik verdiend. Zelf nemen we genoegen met een strookje schaduw van de luifel. Het kan verkeren

Na een dagje Chalon maken we op maandag maar een heel kort ritje, naar

Camping Moulin de Malempré

Mâcon, waar pa en ma Bos al een paar weken op hun favoriete camping Municipal de Mâcon staan. Ze weten dat we vandaag een dagje op bezoek komen, maar ze weten niet beter dan dat de grijze V70 voor onze caravan slaat. We hebben wat uit te leggen. De auto wordt uitgebreid bekeken en pa kan niet anders dan constateren dat we een prachtig exemplaar op de kop hebben weten te tikken. En jongens, wat glimt die wagen. Ondanks drie dagen hitte en stof ziet de zwarte lak er nog gelikt uit en die lak zit er ook nog overal even strak op.

Na een heel gezellige middag en avond met pa en ma is het de volgende ochtend tijd voor de volgende etappe van de reis.

Wij gaan van Mâcon naar het Zuid-Franse Verfeuil in het departement Gard, waar Nederlandse eigenaren al 16 jaar de camping speciaal voor hondenbezitters CynoCamp Terre Neuve runnen.

We zijn er intussen zo'n beetje aan gewend geraakt dat de reis vlekkeloos verloopt en dat gebeurt ook inderdaad weer.

De betrouwbaarheid van Volvo wordt maar weer eens bewezen.

Een paar heerlijke dagen later lijkt niets ons in de weg te staan om morgenochtend verder te reizen richting de Italiaanse bloemenriviëra, totdat we bij het laatste ritje op zondagmiddag ontdekken dat de richtingaanwijzer het niet meer doet. JW prutst wat met de zekeringen, maar daar zit het probleem niet. Dat zit waarschijnlijk in het relais van de clignoteur, achter het dashboard. Maar we hebben helaas geen torx schroevendraaier bij de hand, iets om op het lijstje te zetten van gereedschap dat nog aangevuld moet worden in het setje voor onderweg.

In overleg met de campingeigenaar besluiten we maandagochtend naar de garagehouder in Verfeuil te gaan waar hij zelf klant is. Die kan waarschijnlijk wel helpen. Nou, dat valt toch tegen ... Een vriendelijke automonteur legt met de nodige handgebaren uit dat hij zijn vingers niet gaat branden aan het elektrische systeem van een Volvo. Dat heeft hij kennelijk al eens gedaan, met als gevolg dat de ruitenwissers vrolijk aan de slag gingen op het moment dat je het licht aan wilde doen. We worden doorverwezen naar de dichtstbijzijnde Volvo garages in Nîmes of Avignon. Dan toch maar even nog een ritje naar Avignon voordat we Frankrijk gaan verlaten. Maar daar zitten ze ook niet te wachten op een

probleempje met een 29 jaar oude 240. Er kan wel een onderdeel besteld worden, maar dat gaat drie weken duren. En zo lang duurt de vakantie helaas niet meer.

Twee onbevredigende garagebezoeken verder krijgen we het geniale idee om eens te bellen met het onderdelendepot van de Volvo klassiekervereniging. De behulpzame medewerker geeft het advies om toch eens zelf een kijkje te nemen achter het dashboard. Vaak kan het probleem met het onovertroffen eigen handwerk (tijdelijk) worden opgelost. Kijk! Dat zijn adviezen waar je verder mee komt! Met een beetje vindingrijkheid kom je echt wel achter dat dashboard en na enig gepruts zien we tot onze grote vreugde weer oranje lichten knipperen. Hoera voor de medewerkers van het onderdelendepot!

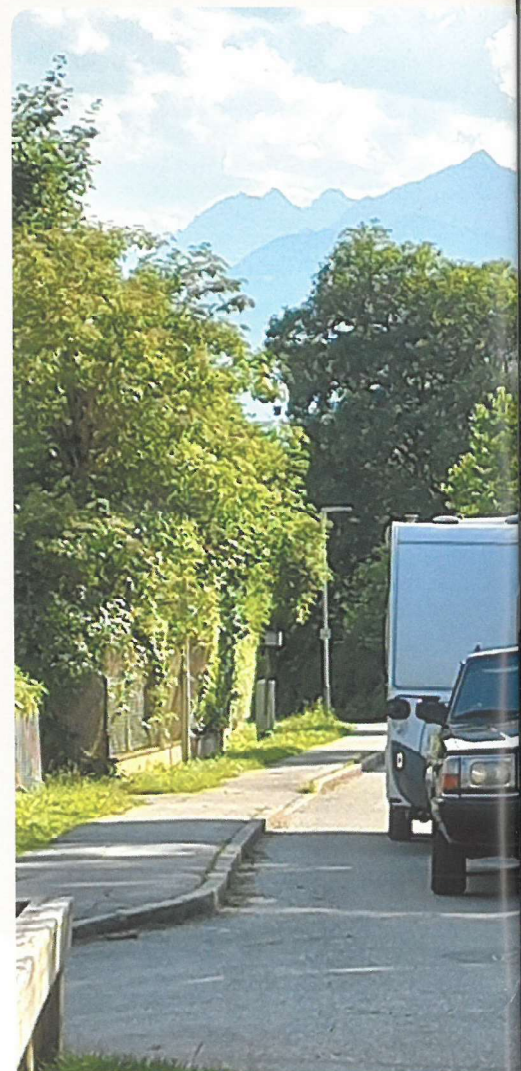
Als we eind van de middag vertrekken, rijden we de koelere avond tegemoet en dat is een prettig vooruitzicht. Bovendien wordt de toch al mooie tocht langs steden als St Tropez, Cannes en Nice er alleen maar mooier op als de zon ondergaat. Jammer alleen dat de clignoteur het na een paar hobbels toch weer begeben heeft. Dat contact zit helaas aardig los. Maar je kunt, net als op de fiets, natuurlijk wel gewoon je hand uitsteken als je links- of rechtsaf gaat. Dat de autoramen met dit volop-zomerweer wijd openstaan, maakt dat alleen maar makkelijker. En overigens lijken er in Italië heel veel auto's met kapotte clignoteurs rond te rijden, het is meer uitzondering dan regel dat er richting wordt aangegeven.

En zo komen we dan na een prachtige rit eind van de avond aan bij het plekje Isolabona, waar het nu toch wel redelijk aardedonker is geworden zodra je het centrum uit bent. Bovendien is de weg smal en bochtig en verwacht je ieder moment een beest voor de autolichten te zien opdoemen. We hopen snel de camping te vinden, zitten al op de goede weg en hoeven alleen maar op te letten als we in de buurt van nummer 7 komen. Goed uitkijken, maar 7 schiet toch al voorbij voordat we er erg in hebben. Er brandde daar ook niet veel licht. Zal wel

... Nu moeten we zien dat we een plekje vinden waar we met auto en caravan erachter kunnen keren. Gelukkig dient dat zich in het volgende stadje dat we passeren aan, dus zo snel mogelijk omdraaien en hopen dat er even geen auto aankomt in het donker. Alleen een fietser. Die zal zich wel afvragen wat een toerist met een caravan achter de auto in hemelsnaam zo laat nog aan het doen is. Rare Hollanders ...

Weer terug naar nummer 7 en nou goed opletten! Daar doemt 'ie op, meteen rechtsaf het pleintje oprijden.

Nou ja, pleintje: het is een akelig steil stukje terrein met een dikke laag gravel. Aan weerskanten van het terrein staan gebouwen die er veel te verlaten uitzien voor een camping. Voor een raam verschijnt een hoofd, een gordijn wordt dichtgetrokken en daar staan we dan, inmiddels ver over elfen ... Toch nog eens op de telefoon de gegevens van die camping opzoeken, om dan te ontdekken dat we bij nummer 4 hadden moeten zijn. En nu zullen we ook nog moeten zien dat we hier weer wegkomen zonder de ca-

ravan te moeten loskoppelen. Je houdt je hart vast hoe de Black Pearl dit gaat doen. Een uiterste krachtsinspanning, stukken steen spatten in het rond, er ontstaan gigantische stofwolken links en rechts van de auto, maar het lukt! Achterwielaandrijving, wat een zegen! We zijn supertrots op onze wagen, die kapotte richtingaanwijzer is 'm vergeven. Een klein stukje verder terugrijden en daar zien we links van de weg inderdaad een hoeveelheid licht door de bomen heen schijnen die zou kunnen passen bij een camping. Zijn we daarnet straal voorbij gereden omdat we allebei alleen maar op de verkeerde kant van de weg zaten te letten. Maar het was goed om te merken wat de Black Pearl allemaal aan kan! Op de terrassencamping volgt nog een korte krachttoer om de caravan op de ons aangewezen plek te krijgen, maar voor de auto is dat een koud kunstje. Hij is ontketend ...

We gaan genieten van een welverdiende nachtrust en reizen t dagen later door naar het zuidelijkste punt van onze reis-

Parkeerplaats bij de Spar in Rinn

planning: de bloemenriviera. Om Genua heen over de A10, de prachtige maar enigszins beruchte autostrada dei fiori. Wat vooral heel erg meevalt: het is absoluut niet druk.

Voor we het weten zijn we al bijna bij Genua. Ook daar geen enkel oponthoud, we zoeven erlangs. Onze bestemming ligt een stukje ten zuiden van Portofino, in het stadje Deiva Marina. De camping is vandaag gelukkig een stuk gemakkelijker te vinden en we krijgen ook nog eens een mooi plekje met veel schaduw toegewezen. Het wordt hier sterk aangeraden om zoveel mogelijk gebruik te maken van het openbaar vervoer om de toeristische hoogtenpunten te bezoeken en de auto op het parkeerterrein van de camping te laten staan. We vinden een mooi plekje voor onze Black Pearl onder een boom, zodat 'ie ook nog een beetje schaduw krijgt, en zullen hem in totaal vier dagen alleen maar vanuit de verte zien. Zou de zwarte daarna een beetje vlot aan de praat te krijgen zijn? Wat dacht je! Gewoon starten en lopen! Niks geen probleem!

Hij mag ons een eindje op weg terug naar huis brengen, naar een hem welbekende plek: we gaan nog een paar dagen op een camping vlakbij Innsbruck staan, tegen de schitterende achtergrond van het Karwendel gebergte in Oostenrijk. Het behoeft vanzelfsprekend geen nadere uitleg dat de Black Pearl die zondag de

caravan vlekkeloos door een zinderend hete Povlakte trekt en vervolgens over de Brennerpas naar de bergen van het Karwendel. In het plekje Rinn, op korte afstand van Innsbruck, ligt de leuke kleine camping Judenstein op 900 m hoogte. Parkeren bij de plaatselijke Spar levert hier een uitzicht op dat je ernaar doet verlangen om nog even bij de supermarkt langs te gaan ...

We brengen drie dagen door in het mooie Tirol en leggen nog wat plaatjes vast van de Black Pearl tegen de achtergrond van de plek waar zijn reis indertijd is begonnen (nadat hij overigens echt in Zweden was geassembleerd). En daarna wordt het helaas toch echt tijd om er een eind aan te breien wat deze vakantie betreft. Maar wat hebben we genoten van al het moois dat we gezien hebben en van een auto die ons zo fantastisch overal heeft gebracht. De klik met deze auto was er direct al, maar wat heeft hij bewezen de keuze voor hem meer dan waard geweest te zijn!

En die richtingaanwijzer: thuisgekomen en nog eens rustig achter het dashboard gekeken, blijkt het om een kapot relaistje te gaan dat bij de automaterialenboer voor nog geen 20 euro nieuw is aangeschaft en vervangen. Dat zijn nog eens reparatiekosten om van te dromen ... We hopen nog vele mooie reizen met onze Black Pearl te kunnen maken en kijken alvast uit naar volgend jaar!

Jan Willem en Gerrie Bos

Bij camping Judenstein in Rinn